Najvyšší súd **2Sžo/2/2012**

Slovenskej republiky

R O Z S U D O K

V M E N E S L O V E N S K E J R E P U B L I K Y

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD. a členov senátu JUDr. Eleny Kováčovej a JUDr. Jozefa Milučkého, v právnej veci žalobcu: **Kaufland Slovenská republika, v.o.s.,** Trnavská cesta 41/A, Bratislava, právne zastúpeného: Advokátska kancelária ECKER- KÁN & PARTNERS, s.r.o. so sídlom Nám. Martina Benku č. 9, Bratislava, proti žalovanému: **Štátna veterinárna a potravinová správa Slovenskej republiky,** Botanická č. 17, Bratislava, *právny nástupca Krajskej veterinárnej a potravinovej správy v Prešove, Levočská 112, Prešov,* o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného z 27. októbra 2010, č. 43/2010/Ma, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove, č. k. 1S/143/2010-40 zo 4. októbra 2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 1S/143/2010 – 40 zo 4. októbra 2011 **m e n í** tak, že žalobu **z a m i e t a .**

Účastníkom náhradu trov konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Prešove rozsudkom zo 4. októbra 2011, č. k. 1S/143/2010 – 40 podľa § 250j ods. 2 písm. d/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zrušil rozhodnutie žalovaného z 27. októbra 2010, č. 43/2010/Ma, ktorým žalovaný uložil žalobcovi úhrnný trest – pokutu vo výške 3000 €, za porušenie viacerých ustanovení zákona č. 152/1995 Z. z.

o potravinách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o potravinách“). Podľa názoru krajského súdu žalovaný síce správne postupoval, keď použil analogicky pri uložení pokuty absorpčnú zásadu, avšak jeho rozhodnutie je nepreskúmateľné z dôvodu, že z neho nevyplýva, za aké porušenie povinností by mala byť žalobcovi uložená pokuta, v akej výške a teda nie je ani náležite odôvodnená správna úvaha pri použití tejto absorpčnej zásady.

Krajský súd poukázal na to, že na rozdiel od Trestného zákona, právne predpisy, ktoré zakotvujú skutkové podstaty správnych deliktov neupravujú postup správnych orgánov pri postihu za súbeh viacerých deliktov. Pri súbehu viacerých správnych deliktov (viaccinný súbeh) pri nedostatku špeciálnej úpravy je potrebné použiť „analogiae legis“ tzv. absorpčnú zásadu. Jej podstata tkvie v absorpcii sadzieb (teda prísnejší trest pohlcuje miernejší). Zbiehajúce sa delikty sú tak postihnuté len trestom určeným pre najťažší z nich, čo pri rovnakých sadzbách pokút znamenalo, že správny orgán posúdi závažnosť deliktu a úhrnný trest uloží podľa sadzby za najzávažnejší z týchto deliktov (závažnosť pritom treba posudzovať predovšetkým s ohľadom na charakter individuálneho objektu deliktu, čiže záujem, proti ktorému delikt smeruje a ku ktorému je ochrana právnym predpisom určená).

Na základe analógie teda v danom prípade treba aplikovať pravidlá pre ukladanie úhrnného trestu, t. j. správny orgán uloží za viaceré delikty sankciu podľa ustanovení vzťahujúcich sa na správny delikt najprísnejšie postihnuteľný.

Touto zásadou sa správne orgány pri ukladaní sankcie za nimi zistené delikty síce riadili a konštatovali, že uložili sankciu za správny delikt najprísnejšie postihnuteľný, ale v tejto časti je odôvodnenie rozhodnutia podľa názoru krajského súdu nepreskúmateľné. Nevyplýva z neho, aká sankcia by prislúchala tomu ktorému deliktu a teda nie je možné vyvodiť, za ktorý delikt je najprísnejšia sankcia. V ďalšom konaní preto zaviazal žalovaného na opätovné rozhodnutie o odvolaní žalobcu s tým, že rozhodnutie bude riadne odôvodnené tak, aby bolo preskúmateľné, t j. aby z neho bolo zrejmé, za ktoré porušenie povinností je potrebné žalobcovi uložiť pokutu v akej výške a z toho vyplývajúce použitie absorpčnej zásady.

O trovách konania rozhodol krajský súd podľa ust. § 250k ods. 1 OSP tak, že zaviazal v konaní neúspešného žalovaného na ich náhradu žalobcovi.

Včas podaným odvolaním sa žalovaný domáhal, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu zmenil tak, že žalobu ako bezdôvodnú zamietne. Podľa jeho názoru krajský súd síce uznal, že žalobca spáchal správne delikty a žalovaný pri ukladaní pokuty správne aplikoval absorpčnú zásadu, avšak zároveň pokladal rozhodnutie žalovaného za nepreskúmateľné

z dôvodu, že pri aplikácii absorpčnej zásady nie je zrejmé, aká sankcia by prislúchala tomu ktorému deliktu a nie je teda možné vyvodiť, za ktorý delikt je sankcia najprísnejšia.

Podľa názoru žalovaného je však použitie absorpčnej zásady pri ukladaní pokuty za spáchané delikty správne a dostatočne odôvodnené pričom poukázal na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a Ústavného súdu Slovenskej republiky, podľa ktorej správny orgán uloží za viaceré delikty sankciu podľa ustanovení vzťahujúcich sa na správny delikt najprísnejšie postihnuteľný. Najprísnejšie postihnuteľný správny delikt je delikt, za ktorý možno uložiť pokutu s najvyššou sadzbou. Pri rovnakej sadzbe pokút správny orgán uloží úhrnnú sankciu podľa toho ustanovenia, ktoré sa vzťahuje na najzávažnejší delikt.

Podľa názoru žalovaného by bolo v rozpore s uvedenými zásadami vyjadriť pri súbehu správnych deliktov výšku pokuty za každé protiprávne konanie a následne vyjadriť celkovú pokutu ako súčet čiastkových sankcií – teda uložiť súhrnnú sankciu tak, ako to požaduje žalobca, aby mohol refakturovať pokutu dodávateľom nevyhovujúcich výrobkov. Uložením úhrnnej sankcie sa sleduje primeranosť postihu, nakoľko uplatnenie kumulačnej (sčítacej) zásady by mohlo viesť k neúmerne vysokej pokute a teda takýto postup je v prospech účastníka konania.

Pri ukladaní úhrnnej sankcie za zbiehajúce sa správne delikty s rovnakými sadzbami pokút má podľa názoru žalovaného správny orgán posúdiť ich závažnosť s ohľadom na charakter objektu deliktu a následne uložiť jednu pokutu za správny delikt, ktorý bol takýmto postupom vyhodnotený ako najzávažnejší, takto určenú pokutu odôvodniť zo všetkých zákonom určených hľadísk a spáchanie ďalších správnych deliktov považovať za priťažujúcu okolnosť. Je v rozpore so zásadami ukladania úhrnného trestu, ak správny orgán určí výšku trestu – sankcie – pokuty za každý delikt samostatne. Tiež poukázal na to, že z rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu i z rozhodnutia žalovaného je zrejmé, ktoré skutkové podstaty deliktov a akým konaním žalobca naplnil, pričom trest bol uložený za najprísnejšie postihnuteľný delikt a tak úvaha o jeho výške bola odôvodnená. V odôvodnení rozhodnutia je uvedené, aké sadzby prislúchajú zbiehajúcim sa deliktom (7. strana rozhodnutia žalovaného). Z výrokovej časti a aj odôvodnenia oboch správnych orgánov vyplýva, že tieto pri rovnakých sadzbách pokút posúdili ako najzávažnejší správny delikt umiestňovanie na trh potravín s nedostatkami v označení a teda pokuta bola uložená podľa § 28 ods. 1 písm. g/ zákon o potravinách. Spáchanie ďalšieho deliktu (nedostatky v hygiene) bolo považované za priťažujúcu okolnosť. Ďalej bola pri ukladaní pokuty zohľadnená minulosť prevádzkovateľa, forma zavinenia (nebolo preukázané úmyselné konanie), možné ohrozenie ekonomických záujmov spotrebiteľov a množstvo a druhy tovarov s nedostatkami v označení.

Žalobca sa k odvolaniu žalobcu vyjadril podaním z 12. decembra 2011, v ktorom žiadal rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť, pričom poukázal na svoje argumenty vyjadrené v žalobe a zopakoval, že bolo povinnosťou žalovaného správneho orgánu zistiť, ktorý z deliktov je najzávažnejší, vyjadriť výšku pokuty, ktorá by prislúchala tomu ktorému deliktu, na tom základe určiť najzávažnejší z nich a následne, v súlade s absorpčnou zásadou, uložiť trest za delikt najprísnejšie postihnuteľný. S prihliadnutím na daný konkrétny prípad, kde sa mal žalobca dopustiť dvoch porušení, sankcionovateľných podľa § 28 ods. 1 písm. a/ a § 28 ods. 1 písm. g/ zákona o potravinách má podľa názoru žalobcu skúmanie závažnosti o to väčší význam, že z právnych názorov, ktoré si v danej veci osvojili tak správne orgány ako aj súd vo vzťahu aplikácii absorpčnej zásady, pri rovnakých sadzbách pokút správny orgán posúdi závažnosť deliktov a úhrnný trest uloží podľa sadzby za najzávažnejší (a závažnosť treba posudzovať s ohľadom na charakter individuálneho objektu, čiže záujem, proti ktorému delikt smeruje). Je teda zrejmé, že správny orgán musí vyhodnotiť kritériá stanovené v § 28 ods. 6 zákona o potravinách pri každom zistenom porušení, aby mohol určiť, ktorý z deliktov je najzávažnejší a pri každom určiť sankciu, ktorá by mu prislúchala a teda objasniť, ktorý delikt je najzávažnejší a za ktorý je sankcia najprísnejšia. Podľa názoru žalobcu krajský súd správne kladie požiadavku vyjadriť sankciu, ktorá by prislúchala tomu ktorému deliktu, nie najvyššiu prípustnú sadzbu stanovenú zákonom.

Žalobca pripomenul, že zákonné požiadavky na konanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb stanovené správnym poriadkom nie sú naplnené tým, že správny orgán v rozhodnutí doslovne paragrafovým znením alebo voľne uvedie ich znenie a ustálenými formuláciami deklaruje, že sa nimi pri rozhodovaní riadil. V takom prípade totiž nie je zrejmé, akými úvahami bol správny orgán pri ukladaní sankcie a pri použití správnych predpisov vedený.

Na záver považoval za potrebné uviesť, že aplikácia absorpčnej zásady pri ukladaní sankcii za väčšie množstvo deliktov, hoci je v prospech delikventa, poškodzuje záujmy žalobcu, ktorý nevie z úhrnne uloženej sankcie objektívne určiť, akú časť uloženej pokuty má na zmluvnom základe, z titulu náhrady škody, uplatňovať u svojich dodávateľov, mnohokrát zodpovedných za nedostatky, za ktoré je sankcionovaný žalobca. V prípade, ak by správny orgán vyjadril, akú pokutu by uložil za konkrétny nedostatok a následne uložil úhrnný trest za najzávažnejší delikt, je možné s prihliadnutím na vyjadrenie čiastkových sankcií aspoň pomerne určiť časti úhrnne uloženej pokuty za jednotlivé nedostatky a rozúčtovať pomerne

pokutu zodpovedným dodávateľom, čo aspoň čiastočne umožňuje chrániť aj práva žalobcu, ktorý pred správnymi orgánmi zodpovedá objektívne.

Uplatnil si aj náhradu trov odvolacieho konania titulom trov právneho zastúpenia vo výške 123,50 Eur podľa § 11 ods. 4 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 OSP preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP, bez nariadenia pojednávania, podľa § 250ja ods.2 a § 214 OSP v spojení s § 246c ods.1 veta prvá OSP s tým, že deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk, a dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného je potrebné vyhovieť.

Rozsudok bol verejne vyhlásený 19. decembra 2012 podľa § 156 ods. 1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP.

Podľa § 244 ods. 1 OSP v správnom súdnictve preskúmavajú súdy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa ods. 3 rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť.

Podstatou správneho súdnictva je ochrana práv občanov a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní; ide o právny inštitút, ktorý umožňuje, aby sa každá osoba, ktorá sa cíti byť rozhodnutím či postupom orgánu verejnej správy poškodená, dovolala súdu ako nezávislého orgánu a vyvolala tak konanie, v ktorom správny orgán už nebude mať autoritatívne postavenie, ale bude účastníkom konania s rovnakými právami ako ten, o koho práva ide.

Predmetom súdneho prieskumu v danom prípade je rozhodnutie žalovaného, ktorým bola žalobcovi uložená pokuta vo výške 3000 € za porušenie viacerých ustanovení zákona o potravinách.

Prvé porušenie videl žalovaný v tom, že 26. marca 2010, v čase kontroly vykonávanej od 8.30 hod. do 13.30 hod., bol zistený porušený náter na kovových zábranách v sklade na príjmovej rampe. Uvedeným konaním podľa názoru žalovaného žalobca naplnil znaky skutkovej podstaty iného správneho deliktu podľa § 28 ods. 1 písm. a/ zákona o potravinách.

Ďalej porušil povinnosť vyradiť z umiestňovania na trh potraviny nedostatočne označené alebo nesprávne označené a povinnosť pri umiestňovaní na trh potraviny označiť v kodifikovanej podobe štátneho jazyka povinnými údajmi podľa § 6 ods. 3 písm. a/ bod 3. a § 9 ods. 1 zákona o potravinách a to tým, že opätovne 26. marca 2010 v čase kontroly vykonávanej od 8.30 hod. do 13.30 hod., ponúkané výrobky:

- Pálivec saláma 400 g, trvanlivý tepelne neopracovaný mäsový výrobok, balené v ochrannej atmosfére, v množstve 24 ks a 9,6 kg, v hodnote 63,60 €, výrobca TAURIS, a.s., Potravinárska 6, Rimavská Sobota, DS: 3.4.2010, Šarišská saláma 600 g, mäkký mäsový výrobok, balené v ochrannej atmosfére, v množstve 19 ks a 11,4 kg, v hodnote 49,21 eura, výrobca Cimbalák, s.r.o., Duklianska 17, 085 01 Bardejov, DS; 29.3.2010, neboli označené údajom o množstve zložky mäsa v percentách v súlade s § 9 ods. 1 písm. j/ zákona o potravinách, § 3 ods. 5 písm. j/ a § 9 ods. 8 písm. a/, c/ Výnosu MP SR a MZ SR č. 1187/2004-100 a čl. 7 ods. 2 písm. a/, c/ Smernice Rady (ES) č. 2000/13/ES z 20. marca 2000 o aproximácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa označovania, prezentácie a reklamy potravín v platnom znení;
- Lososová šunka 80 g, mäsový výrobok tepelne neopracovaný, surové solené mäso, balené v ochrannej atmosfére, zloženie: bravčové mäso 96 %, jedlá soľ, koreniny, dextróza, chemické konzervačné látky E250, E252, distribútor ZIMBO Czechia, s.r.o., DMT: 27.3.2010, vyrobené v Nemecku, v množstve 7 ks a 0,56 kg, v hodnote 15,75 € nebol označený názvom v súlade s § 4 Výnosu MP SR a MZ SR č. 1187/2004-100 a čl. 5 ods. 1 Smernice Rady (ES) č. 2000/13/ES z 20. marca 2000 o aproximácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa označovania, prezentácie a reklamy potravín v platnom znení.
- Bonaqua jemne sýtený nealkoholický nápoj s jahodovou príchuťou 1,5 l, distribútor Coca – cola HBC SR, s.r.o., Bratislava, v množstve 26 ks a 39 l, v hodnote 20,54 €, nebol označený dátumom minimálnej trvanlivosti v súlade s § 9 ods. 1 písm. e/ zákona o potravinách, § 7 Výnosu MP SR a MZ SR č. 1187/2004--100 a čl. 9 Smernice Rady (ES) č. 2000/13/ES z 20. marca 2000 o aproximácii

právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa označovania, prezentácie a reklamy potravín v platnom znení.

Uvedeným konaním podľa názoru žalovaného naplnil všetky znaky skutkovej podstaty iného správneho deliktu podľa § 28 ods. 1 písm. g/ zákona, o potravinách, za čo mu podľa § 28 ods. 1 písm. g/ zákona o potravinách uložil úhrnnú pokutu vo výške 3000 €, slovom tritisíc eur.

Vzhľadom na obsah a rozsah odvolania a jeho špecifikáciu sa odvolací súd pri preskúmavaní rozsudku krajského súdu sústredil len na tú jeho časť, v ktorej krajský súd vytkol žalovanému nesprávnu aplikáciu absorpčnej zásady s tým, že správny orgán pochybil, keď v rozhodnutí neuviedol, akú vysokú pokutu by uložil za ktoré konkrétne porušenie zákona o potravinách, podľa výšky pokuty určil najzávažnejšie porušenie zákona a následne zaň uložil úhrnnú pokutu.

Podľa § 6 ods. 3 písm. a/ bod 3 zákona o potravinách v znení účinnom v rozhodnom období, prevádzkovateľ potravinárskeho podniku, ktorý umiestňuje potraviny na trh je povinný ihneď vyradiť z ďalšieho obehu potraviny nedostatočne označené alebo nesprávne označené.

Podľa § 9 ods. 1 ten, kto vyrába potraviny, manipuluje s nimi alebo ich umiestňuje na trh, je povinný ich označiť v kodifikovanej podobe štátneho jazyka 8c) týmito údajmi:

a) názvom, pod ktorým sa potravina predáva,

e) dátumom minimálnej trvanlivosti,

j) o množstve určitých zložiek alebo kategórií zložiek.

Podľa § 28 ods. 1 orgán úradnej kontroly potravín uloží prevádzkovateľovi pokutu do 1 000 000 Sk, ak v rozpore s týmto zákonom, potravinovým kódexom a osobitnými predpismi

a) porušuje zásady, povinnosti a požiadavky na hygienu výroby potravín, manipulácie s nimi a pri ich umiestňovaní na trh,

g) vyrába alebo umiestňuje na trh potraviny alebo tabakové výrobky nesprávne označené alebo neoznačené.

Vychádzajúc z čl. 6 ods. 1 veta prvá Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), z Odporúčania výboru ministrov č. R(91) pre členské štáty

o správnych sankciách schváleného Výborom ministrov 13. februára 1991 (ďalej aj „odporúčanie o správnych sankciách“) ako aj z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. rozsudok Neumeister v. Rakúsko z júla 1976) Najvyšší súd Slovenskej republiky zastáva názor, že trestanie za správne delikty (priestupky, správne delikty právnických osôb a správne delikty fyzických osôb – podnikateľov) musí podliehať rovnakému režimu ako trestný postih za trestné činy. Je preto nevyhnutné poskytnúť záruky a práva, ktoré sú zakotvené v trestnom zákone a trestnom poriadku nielen obvinenému z trestného činu, ale aj subjektu, voči ktorému je vyvodzovaná administratívnoprávna zodpovednosť, čo napokon vyplýva aj zo zásady č. 6 odporúčania o správnych sankciách, podľa ktorej je nevyhnutné v rámci správneho konania vo veciach správnych sankcií poskytovať okrem záruk spravodlivého správneho konania v zmysle rezolúcie (77) 31 aj pevne zavedené záruky v trestnom konaní. Nemožno pritom opomenúť, že hranice medzi trestnými deliktami, za ktoré ukladá trest súd a správnymi deliktami, za ktoré ukladajú sankcie správne orgány, sú určené prejavom vôle zákonodarcu a nie sú odôvodnené prirodzeno-právnymi princípmi.

Právna teória v rámci verejnoprávnej zodpovednosti za protispoločenské konanie rozoznáva trestné činy, priestupky, iné správne delikty, v ďalšej špecifikácii ešte správne disciplinárne delikty a správne delikty poriadkové. Deliktom je len také porušenie povinnosti (konanie alebo opomenutie), ktoré konkrétny zákon takto označuje. Rozlišovacím kritériom medzi jednotlivými druhmi deliktov podľa závažnosti je miera ich typovej spoločenskej nebezpečnosti vyjadrenej v znakoch skutkovej podstaty, u iných správnych deliktov a disciplinárnych deliktov ešte aj okruh subjektov, ktoré sa deliktu môžu dopustiť (výstižne to určuje zákon o priestupkoch). Iné správne delikty sú svojou povahou najbližšie práve priestupkom. V oboch prípadoch ide o súčasť tzv. správneho trestania, o postih správnym orgánom za určité nedovolené konanie (či opomenutie). Je potrebné zdôrazniť, že formálne označenie určitého typu protispoločenského konania a tomu zodpovedajúcemu zaradeniu medzi trestné činy, priestupky, iné správne delikty a z toho vyvodené následky v podobe sankcií, vrátane príslušného konania, pritom či už ide o oblasť súdneho alebo správneho trestania, je len vyjadrením reálnej trestnej politiky štátu, teda reflexia názoru spoločnosti na potrebnú mieru ochrany jednotlivých vzťahov a záujmov. Kriminalizácia, či naopak dekriminalizácia určitého konania nachádza výraz v platnej právnej úprave a v ich zmenách, voľbe procesných nástrojov potrebných k odhaleniu a dokázaniu konkrétnych skutkov ako aj prísnosti postihu delikventa.

Z týchto hľadísk je potrebné vychádzať pri posúdení nevyhnutnosti konkretizácie skutku a jeho miesta v rozhodnutí. Zákonná úprava je jednoznačná pokiaľ ide o konanie o trestných činoch, pretože podľa trestného zákona musí výrok rozsudku presne označovať trestný čin, ktorého sa týka, a to nielen zákonným pomenovaním a uvedením príslušného zákonného ustanovenia, ale aj uvedením miesta, času a spôsobu spáchania, poprípade i iných skutočností potrebných, aby skutok nemohol byť zamenený s iným. Pri priestupkoch je obdobná právna úprava. Výrok rozhodnutia o priestupku musí obsahovať tiež popis skutku s označením miesta a času jeho spáchania, vyslovenie viny, druh a výmeru sankcie. Široká oblasť iných správnych deliktov však takéto jednoznačné vymedzenie výroku rozhodnutia nemá. Odkazuje sa len na správny poriadok (§ 47 ods. 2 správneho poriadku), čo však neznamená, že pri iných správnych deliktoch táto požiadavka dodržaná byť nemusí.

Podľa § 47 ods. 2 správneho poriadku výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, prípadne aj rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania. Pokiaľ sa v rozhodnutí ukladá účastníkovi konania povinnosť na plnenie, správny orgán určí pre ňu lehotu; lehota nesmie byť kratšia než ustanovuje osobitný zákon.

I keď citované zákonné ustanovenie explicitne neprikazuje, že výrok rozhodnutia musí obsahovať vecné, časové a miestne určenia konania, z ktorého správny delikt vyplýva, je nespochybniteľné, že vo výroku rozhodnutia o správnom delikte musí vymedzenie predmetu konania spočívať v špecifikácii deliktu tak, aby sankcionované konanie nebolo zameniteľné s iným konaním. Tento záver je z ustanovenia § 47 ods. 2 správneho poriadku nesporne priamo vyvoditeľný.

V rozhodnutiach trestného charakteru, ktorými sú nepochybne i rozhodnutia o iných správnych deliktoch, je nevyhnutné vymedziť presne, za aké konkrétne konanie je subjekt postihnutý. To je možné zaručiť len konkretizáciou údajov obsahujúcich popis skutku s uvedením miesta, času a spôsobu jeho spáchania, prípadne uvedením iných skutočností, ktoré sú potrebné na to, aby skutok nemohol byť zamenený s iným. Takáto miera podrobnosti je nevyhnutná pre celé sankčné konanie, a to najmä z dôvodu vylúčenia prekážky litispendencie, dvojitého postihu pre rovnaký skutok, pre vylúčenie prekážky veci rozhodnutej, pre určenie rozsahu dokazovania a to aj pre zabezpečenie riadneho práva na obhajobu. Až vydané rozhodnutie jednoznačne určí, čoho sa páchateľ dopustil a v čom

spáchaný delikt spočíva. Jednotlivé skutkové údaje sú rozhodné pre určenie totožnosti skutku, vylučujú pre ďalšie obdobie možnosť zámeny skutku a možnosť opakovaného postihu za rovnaký skutok, pritom je potrebné odmietnuť úvahu o tom, že postačí, ak tieto náležitosti sú uvedené len v odôvodnení rozhodnutia. Význam výrokovej časti rozhodnutia spočíva v tom, že iba táto časť rozhodnutia môže zasiahnuť do práv a povinností účastníkov konania. Riadne formulovaný výrok a v ňom v prvom rade konkrétny popis skutku je nezastupiteľná časť rozhodnutia, z ktorého je možné zistiť, či a aká povinnosť bola porušená a aké opatrenia či sankcie boli uložené. Len rozhodnutie obsahujúce takýto výrok môže byť vynútiteľné exekúciou.

Z administratívneho spisu je zrejmé, že žalobou napadnuté rozhodnutie obsahuje vo výroku presne opísané skutky ktorých sa žalobca dopustil s uvedením miesta, času, ako aj spôsobu akým, a ktoré, ustanovenia zákona porušil. Je nepochybné, že identita skutkov je určená tak, že tieto nie sú zameniteľné s inými skutkami a každý skutok je označený právnou kvalifikáciou, konkrétne právne posúdený. Výrok takisto obsahuje aj úhrnnú sankciu uloženú za spáchané správne delikty.

Z vyššie uvedených ustanovení zákona o potravinách je taktiež zrejmé, že žalobca sa dopustil viacerých skutkov, ktoré však zákonodarca zaradil pod rovnaké ustanovenie paragrafu § 28 ods. 1 a sankcionuje tieto konania rovnakou sankciou, pokutou do výšky 33 193,91 €, pričom výška pokuty je daná na uváženie správneho orgánu.

Z ustálenej judikatúry najvyššieho i ústavného súdu týkajúcej sa správneho trestania vyplýva, že pokiaľ subjekt spácha viacero deliktov, správny orgán uloží sankciu podľa ustanovení vzťahujúcich sa na správny delikt najprísnejšie postihnuteľný. Najprísnejšie postihnuteľný správny delikt je delikt, za ktorý možno uložiť pokutu s najvyššou sadzbou. Pri rovnakej sadzbe pokút správny orgán uloží úhrnnú sankciu podľa toho ustanovenia, ktoré sa vzťahuje na najzávažnejší delikt.

Z napadnutého rozhodnutia žalovaného vyplýva, že žalovaný sa síce explicitne nezaoberal vyhodnotením závažnosti každého jednotlivého porušenia zákona tým, že by určil výšku sankcie, avšak toto vyhodnotenie urobil na záver, keď uložil úhrnnú sankciu za porušenie § 28 ods. 1 písm. g/ zákona o potravinách. V odôvodnení rozhodnutia síce nezdôvodnil, prečo práve toto porušenie považoval za najzávažnejšie, a prečo nepovažoval za závažnejšie porušenie § 28 ods. 1 písm. a/, avšak táto úvaha vyplýva z rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu (str. 7 a nasl.), s odôvodnením ktorého sa žalovaný v časti uloženej pokuty stotožnil.

Je zrejmé, že správne orgány posúdili ako najzávažnejšie porušenie § 28 ods. 1 písm. g/ zákona o potravinách, nakoľko z hľadiska dôsledkov zistených nedostatkov tieto porušenia môžu priamo zasiahnuť do práv spotrebiteľov, konkrétne ich mohli zavádzať pri výbere potravín, ohroziť ich ekonomické záujmy a tým priamo porušiť ich základné práva na trhu potravín, kým porušený náter na kovových zábranách v sklade na príjmovej rampe do práv spotrebiteľov priamo zasiahnuť nemohol a taktiež podľa rozsahu porušení, keď žalobca porušil § 28 ods. 1 písm. g/ v troch druhoch prípadov, kým ustanovenie § 28 ods. 1 písm. a/ iba v jednom prípade.

Za týchto okolností nemožno považovať rozhodnutie žalovaného za nepreskúmateľné a pochybenie žalovaného nevyčísliť parciálne pokuty pri každom jednotlivom porušení nemôže mať za následok nezákonnosť rozhodnutia o uložení pokuty (§ 250i ods. 3 OSP).

Po preskúmaní predloženého spisového materiálu a postupu a rozhodnutia krajského súdu odvolací súd s prihliadnutím na všetky individuálne okolnosti daného prípadu dospel k záveru, že krajský súd pochybil, keď považoval tento nedostatok za tak vážny, že by spôsobil nezákonnosť rozhodnutia žalovaného.

Skutočnosti, ktorými žalovaný v odvolaní spochybňuje predmetné rozhodnutie krajského súdu boli zistené v odvolacom konaní, a preto Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolaniu žalovaného vyhovel a rozsudok Krajského súdu v Bratislave zmenil podľa § 220 OSP, nakoľko neboli splnené podmienky na jeho potvrdenie ani zrušenie a žalobu žalobcu zamietol, podľa § 250j ods. 1 a 250ja ods. 2 OSP.

O trovách konania rozhodol odvolací súd podľa § 250k ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 OSP a účastníkom ich náhradu nepriznal, nakoľko žalobca v konaní nebol úspešný a žalovanému zo zákona náhrada trov neprináleží.

Pokiaľ ide o zmenu v osobe žalovaného, táto nastala v dôsledku prijatia zákona č. 349/2011 Z. z. účinného od 1. novembra 2011, ktorým boli zrušené Krajské veterinárne a potravinové správy a Štátna veterinárna a potravinová správa Slovenskej republiky rozhoduje v druhom stupni vo veciach, o ktorých v prvom stupni rozhoduje regionálna veterinárna a potravinová správa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 19. decembra 2012

JUDr. Alena Poláčková, PhD., v.r.

predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :

Dagmar Bartalská